

Vain taivas on rajana! – URAJUTTUJA osa 15

Mihin ammatillinen koulutus voi viedä ja millaisiin töihin sen kautta voi päästä? Jokaisessa jaksossa juontaja Maija Peltomäen vieraaksi saapuu yksi ammattikoulun käynyt tai sitä käyvä henkilö kertomaan oman uratarinansa. Miten haaveista tuli totta vai tuliko sittenkään? Sarja on tuotettu osana Keski-Suomen Ely-keskuksen rahoittamaa (ESR) Satauraa ammatillisesta! -hanketta.

Urajuttuja podin 1. kauden päätösjaksossa roolit heittäivät häränpyllyä! Juontajana toimii tuottajana ja editoijana tähän asti häärinyt Jonna Malmivuori ja vieraana on tähänastisten jaksojemme “ääni” Maija Peltomäki. Maija on aikanaan valmistunut WinNovaa edeltäneestä Porin ammattiopistosta lähihoitajaksi ja jatkanut ammattikoulun jälkeen opintojaan yliopistotasolle saakka. Hän on toiminut kouluavustajana, ostoassistenttina, sosiaalityöntekijänä ja koulukuraattorina ennen työuraansa WinNovassa sosiaali- ja terveystieteiden alan ammatillisena opettajana sekä nykyisin koulutusvastaavana ja palveluasiantuntijana. Kuuntele Maijan mielenkiintoinen uratarina ja esimerkki siitä, miten ammatillinen koulutus voi johtaa elinikäisen oppimisen ja jatko-opintojen polulle!

Äänitteen kesto: 20 min

JM: Jonna Malmivuori, juontaja

MP: Maija Peltomäki, vieras

[äänite alkaa]

[tunnusmusiikki alkaa soida]

Maija Peltomäki johdanto podcastiin: Hei, tervetuloa kuuntelemaan Urajuttuja-podcastia. Minä olen Maija Peltomäki ja toimin tämän podcast-sarjan juontajana. Tämän podcastin tarkoituksena on tuoda esille monipuolisesti erilaisia uratarinoita, minne ihmiset ovat löytäneet tiensä ammatillisen koulutuksen jälkeen. Hyppää mukaan!

[tunnusmusiikki alkaa soida]

JM: Tänään meillä on vieraana Maija Peltomäki. Tervetuloa.

MP: Kiitoksia.

JM: Maija, sä olet toiminut meidän Urajuttuja-podin juontajana tällä ykköskaudella. Nyt istutkin siellä pöydän toisella puolella, kun äänitetään tätä ykköskauden päätösjaksoa. Ajatushan Urajuttuja-podissa on, että WinNovasta valmistuneet kertovat oman uratarinansa. Eli kerro vaikka aluksi opiskelu-urastasi. Mitä olet opiskellut?

MP: Joo, kiitos. Ihan mielenkiintosta tosiaan olla tällä puolella pöytää ja kertoo vähän, miten itse on elämässään ja opinoissaan ja työelämäs edennyt. Mä oon tosiaan myöskin täältä valmistunut aikanaan, silloin tää on ollut Porin ammattiopisto, mutta jos mennään ihan taaksepäin sinne peruskouluun asti, ni peruskoulun jälkeen jatkoin lukioon ja silloin ehkä opinnohjaaja ei osannut niin tarkkaan kertoa niitä väyliä, tai ei tuntunut olevan samanlaista mahdollisuutta ku ehkä nykypäivänä. Monipuolisempaa niinkun opintojen etenemispolkuihin ja aattelin, et lukio on sit se että jos mä tähtään niinkun vielä opinnois eteenpäin.

No sit kuitenkin lukio-opintojen aikana rupesin pohtii sitä että tykkäisi kuitenkin ehkä enemmän tehdä asioit käytännössä kun pelkästään lukea. Ja sit hain opiskelemaan lähihoitajaks ja pääsin. Ja siin kohtaa sitten keskeytin lukion, ku olin vuoden käyny lukioo. Ja tota sitten ammattikouluopintojen aikana, tai oikeestaan jo ennenki mä mietin et mä haluaisin

sosiaalikasvattajaks, silloin oli vielä tämmönen nimike ja mietin sitä ammattikorkeekouluun hakeutumista ja suuntauduinkin sitten osaamisalalla lähihoitajaopinnois lapsiin ja nuoriin. Ja ku valmistuin, ni olin sitte kouluavustajana semmonen puolisen vuotta, keräsin vähän niinku lisäpisteitä sitte näihin ammattikorkeekouluopintoihin, opintohakuun.

Ja sit pääsin myös ammattikorkeekouluun ja silloin nimike oli muuttunut sosionomiksi, eli pääsin sit sosionomiks opiskelemaan. Ja sitte ku sosionomiksi valmistuin olin työelämässä. Ja sitte semmonen hauskanen tarina siihen, että mä oon toiminut koulukuraattorina ja sillo se yläkoulun, mis mä olin kuraattorina ni opinnonohjaaja sano minulle, siis työkaverina kahvihuoneessa, et hei Maija katos täällä Nuorisotutkimus-lehdessä muistaakseni oli tämmönen, ni oli ilmoitus et hakeudu opiskelemaan maisteriksi ja tota pääaineena sosiaalipedagogiikka Kuopion yliopistossa. Ja mä aattelin et voi vitsi et toihan ois ihan mun juttu, et mää luin tuolla ammattikorkeekoulu juurikin niinku sosiaalipedagogiikkaan suuntauduin ja aattelin et no ei se mitään ota jos ei annakaan, et mä haen sinne. Ja paljo oli hakijoita ja pääsin sit sinne maisteriopintoihin myöskin.

Ja sitä maisteriopintoja tein sitte työn ohella ja valmistuin sieltä sit yhteiskuntatieteitten maisteriksi. Ja sen jälkeen sit mä oli äitiyslomallakin välillä ja hakeuduin sitte silloin Porin ammattiopistoon, et olisko jotai tuntiopettajan hommia ja olin sitte töissäki siinä ja samalla sitte kun, no ammattiopisto muuttuki sit WinNova-nimikkeelle niin samaa aikaa sit alotin opettajaopinnot eli suoritin sit vielä opettajaopinnot siihe perää. Eli tässä lyhykäisyydessään mun opiskelupolkuni.

JM: Joo. Sä oot kyllä erinomainen esimerkki tämmösestä elinikäisestä oppimisesta ja siitä että, miten niinku ammatillisesta koulutuksesta voi jatkaa vaikka kuinka pitkälle.

MP: Joo ja se on semmonen minkä takii mielellään tästä puhunki, että mahdollisuudet on ihan minne tahansa ku itse ottaa vastuun siitä opinnoistaan ja on niinkun kiinnostunut siitä mitä tekee ni, nii pitkälle ku itsellä intoo riittää ni on mahdollista mitä polkuu tahansa ni edetä.

JM: Kyllä. Joo kerroitkii tos jo vähän niinku työurastasi ennen tätä WinNovan pestiä, et oot toiminu koulunkäyntiavustajana ja kuraattorina. Mut kerro vähän lisää näistä työtehtävistä eli tästä sun työurasta...

MP: Joo.

JM: ... ennen tätä WinNovan pestiä.

MP: Joo. Tosiaan siin mä olin kouluavustajana, ku lähihoitajaks valmistuin. Olin tuolla sairaalakoulussa ja se oli semmone yhdistelmä, et mä olin päivät sairaalakoululla ja sit oli siel lasten psykiatrisel osastolla iltapäivät. Oli tosi mielenkiintonen ja avartava työpesti siin sitte ennen ammattikorkeekouluopintoja. No tietenki opintojen ajan olin koko aika sitten muuten töissä, mä olin tuolla Ratsulassa, tää muotitavaratalo...

JM: Joo.

MP: ... ni siel olin sit iha myyjänä tein siin sitten niinku opintojen ohella. No siin itse asia ku valmistuin sosionomiks ni mä tein tämmösen keikauksen vähän eri alalle, et mä olin ostoassistenttin olin Ratsulas sit vuoden verran, eli tein sitte vähän eri alan hommia. Mut sit kuitenkin se oma ala veti puoleen ja aattelin et nyt tai ei koskaan ni täytyy suuntautuu sinne oman alan töihin, jos meinaa, että tavallaan pysyy vireessä sit niitte asioitten kanssa. Ni sit sain tuolta lastensuojelusta sosiaalityöntekijän paikan, olin vuoden verran siinä. Ja sit avautu mahollisuus koulukuraattoritehtäviin ja sitte alotin koulukuraattorina. Ja siellä sit olin ihan siihe asti, et mä jäin äitiyslomalle ekast lapsest 2007 ja siitä sitten olisko, se oli 2009 joo, kun tulin sitte silloiseen Porin ammattiopistoon ni tuntiopettajaksi ja 2010 sitte ihan kokoaikaseks opettajaks. Ja siinä kohtaa sitte alotin ne opettajaopinnot myöskin ja sitte ku sain ne opettajapaperit, ni sit sain vakituise paika täältä WinNovasta.

JM: Tosi monipuolista työkokemusta, varmaa ollu tosi paljo hyötyä täs nykysessä pestissä ja erityisesti niinku opettajan työssä.

MP: Kyllä ja sil taval voinu peilata tavallaa niihi iha käytännö tilanteisiin ja tuoda konkretiaa niinku opiskelijoille esille.

JM: Aivan.

MP: Joo.

JM: Kerro vähän, et millasii eväitä ammatillinen koulutus anto sun mielestä, no työelämään ja sit ku sä oot monipuolisesti myöski opiskellu ammattikoulun jälkeen ni myöskii niihi jatko-opintoihi.

MP: Joo no mun mielestäni ammatillinen koulutus oli todella hyvä pohja niinku, no erityisesti, jos mä aattelen jatko-opintoja. Niin se, että mä olin lähihoitajaks opiskellut ja osaamisala oli lapset ja nuoret ja mä etenin siitä sitte sosionomiopintoihin, jossa suuntaudin sosiaalipedagogiikkaan, ni mul oli siel aika paljon semmosia tuttuja asioita ja koskettuspintaa, et oli jotenki helppo edet niis opinnoissa, kun ei ollu tavallaa ihan tyhjän päält alottanut. Ja sit taas jos aattelee ammatillisesti niin, niinku työelämää, ni semmoset peruselementit ja tavallaan semmose kivijalan anto kyl ammatillinen koulutus et, mä olin kyl itse tosi tyytyväinen koulutukseen.

JM: Monet sanooki, että kun ammatillisest koulutuksest etenee ammatikorkeakouluun ja yliopistoon ni tavallaan ku on sitä käytännön tason näkemystä siihe työhön, ni se antaa paljo niihin jatko-opintoihin.

MP: Kyllä ja sit taas sitä aatellen, et kun on opettajan toiminut, niin on helppo tavallaan vedota opiskelijoih, et hei mä tiedän, mitä se on opiskella lähihoitajaks, ku mä oon itseki lähihoitaja ja mä oon ite käynyt. Et vaikka tietenki asioita niinku kehitty ja menee eteenpäin mut ne peruselementit säilyy ja minkälait se on opiskella lähihoitajaksi ni on semmonen niinku kosketuspinta itellä.

JM: No kerroitki tossa jo vähän niinku nykyisestä työpaikasta WinNovassa et oot toiminu opettajana ja nykyisinhän sä oot meillä koulutusvastaavana ja palveluasiantuntijana, ni kerro vähän lisää täst nykyisestä työstäsi.

MP: Joo. Mä oon tässä koulutusvastaavan tehtävässä sosiaali- ja terveysalalla toiminut nyt vuoden verran, viime elokuussa alotin siinä. Ja sitä enne tosiaan opettajana ja sitten oon ollu eri projekteissa projektitoimijana ja projektipäällikkönä, et tämmöst historiaa taustalla. Mut tässä tosiaan koulutusvastaavana vuoden verran ja palveluasiantuntijana pikkase aikasemmin. Eli koulutusvastaavatehtävässä paljon tämmöstä niinku arjen sujuvuuden operointia, jos aatellaan opettajien työsuunnitelmia, erilaisia opiskelijoiden opintopolkujen suunnitteluu yhdessä opettajien kanssa, paljon tämmöstä niinku käytännön konkretiaa. Ja sit tehdään paljon meiän koulutuspäällikön kans sitte niinkun tiimityönä niinku parina myös asioita sit...

JM: Joo.

MP: ... työskennellään, että tosi monipuolista. Ja sit taas palveluasiantuntijana vastaan niinkun lähinnä meidän alan myytävästä, ulospäin myytäväst koulutuksesta ja sen suunnittelusta ja työelämäyhteyksistä ja työryhmätyöskentelyssä toimin koollekutsujana. Et sanotaanko et työnkuva on tosi laaja ja monipuolinen, ja päivät on vaihtelevia.

JM: Joo, uskon sen. No mikä on parasta nykyisessä työssäsi?

MP: No kyl se semmonen niinkun vaihtelevuus, itsensä jatkuva haastaminen. Joka päivä mä sanoisin, et oppii uutta. On paljo asioita, mitä tulee eteen, mitä mult kysytään, mihin mä en tiedä suoraa vastausta ja mä joudun tavallaan lähtee selvittämään asioita, ja koen että taas mä oo oppinu lisää uutta. Sit se on myös hyvin itsenäistä ja hyvi vastuullista. Ja myös sitte vaatii semmosii hyviä yhteistyökykytaitoja, organisointitaitoja ja myös sit semmosta niinku joustavuutta ja paineensietokyky. Ni se o aika semmonen hyvä kokonaisuus.

JM: No se on kiva. Vähän niinku jatkuvaa oppimista...

MP: Joo.

JM: ... sitte tää nykyinen työkin.

MP: Kyllä.

JM: Hei no jos sun pitäis kuvailla joku semmonen prototyyppi, tavallaan tyyppi, mikä pärjää sun työssä, ni minkälaisii ominaisuuksii sitte tämmösellä tyypillä olis tai minkälaine ihminen hän olis?

MP: No varmaa iha enssijaisesti mä ite ajattelen, et semmonen yhteistyökykyinen, koska täs koulutusvastaavatehtäväs erityisest tietenki sen oman alan opettajakunnan kanssa, opiskelijoiden kanssa, koulutuspäällikön kanssa tehdään tiiviisti yhteistyötä. Ja palveluasiantuntijuudessa semmone hyvät vuorovaikutustaidot sinne työelämään päin, ni se on ehkä semmone ykkösjuttu. Ja sit kyl semmonen joustavuus, että tilanteet voi elää ja muuttuu, et täytyy pystyy joustamaan niinku suuntaan ja toiseen. Semmone hieno sana ku resilienssi, ni sitä ehkä vaaditaan täs aika paljon.

JM: Ni et pystyy aina niinku sopeutumaan muuttuviin tilanteisiin.

MP: Joo. Ja mielellää ei hirvee stressaantuvaa sorttia, et jos tavallaan ottais aina hirveen stressin asioista, ni sais koko aika tavallaan stressata, että kyl ne asiat ain niinku järjesty taval tai toisella.

JM: Pakko kysyy viel tästä WinNovan työurasta, että ku oot toiminut aikasemmi opettajana, ni tota onko paljo eroa sun mielestä, ku nyt oot koulutusvastaava ja palveluasiantuntija, ni siihen opettajan työhön verrattuna.

MP: No on siin mieles tietenki, et tää on ehkä niinku itsenäisempää, kun tää ei oo sidottu niin niinku vankasti siihe paikkaan ja aikaan. Jos ajatellaan, että tietenki siin on se riski, et sit voi työskennellä niinku välil vähän pitkiäki jaksoja, jos joku asia vie niinku mennessänsä...

JM: Aivan.

MP: ... mut tota, et siin mieles. Ja ehkä monipuolisempi, on niinku erilaisii asioita, minkä kans on tekemisissä. Et tota, toki siin nyt kuitenkin niinkun puretuu päivittäin sit siihen niinku opetusarkeenki vähän eri vinkkelistä. Mut sanotaanko, et se semmonen, mitä välil ehkä on ikäväki ni niit opiskelijaryhmiä, et ne opiskelijat ei oo niin lähellä siinä. Et nyt olin just yks päivä sijaistamassa koko päivän ja tuntu tosi kivalta olla ryhmän kans ja aattelinkki, et näinkö nopeest sitä niinku siihen sujahti taas siihe opettajarooliin, ku oli heijän kanssaan. Että siin mieles tietty kiva, että tulee välil tämmösii, et sit on jonku ryhmänki kanssa, et semmonen eroavaisuus.

JM: Joo. Vaihtelu virkistää ja...

MP: Just näin.

JM: ... varmaan täs koulutusvastaavan ja palveluasiantuntijan työssä tietenki on paljon hyötyä siitä, että on kokemusta siit opettajan työstä ja opettaja-arjesta.

MP: Kyllä.

JM: Mennää sit vähän erilaisiin kysymyksiin. Sä oot nyt kertonu tost opiskelu-urasta ja työurastas ja nykyisestä työpaikastasi nii kysyisin tämmöstä kysymystä, mikä on osottaitunu yllättävän vaikeeks meijä aikasemmille vieraille. Eli mikä on semmonen taito tai asia, jota ei löydy sun CV:stä? Tai vois sanoo, et mikä on taito tai asia, josta oot ylpeä?

MP: Tää on muute aika vaikee, mä mietin iteki sitä, että mikä nyt on. No tää vois ehkä ois CV:ssäkin kylläkin semmosen mainintana mut tota mä aattelen, et ehkä semmonen musikaalisuus, se vois olla yks, minkä voisin mainita.

JM: No siit on mullakin kokemusta, että oot musisoinu monesti täällä meiänki tilaisuuksissa, että sitä on aina ihana kuunnella.

MP: [naurahtaa] Kiva kuulla.

JM: No sit meil on tämmösii sekuntikysymyksii eli ajatus on se, että ihan lyhyesti voit vastata lyhyeen kysymykseen, eli mitä nyt ensimmäisenä tulee mieleen. Eli oletko valmis?

MP: Niin valmis ku voi olla. [naurahtaa]

JM: [naurahtaa] No mikä on sun lapsuuden haaveammatti?

MP: Poliisi.

JM: Okei, täähä oli yllättävä tieto. [naurahtaa]

MP: [naurahtaa]

JM: No missä olet erityisen hyvä?

MP: Tätä mä mietin vähä etukäteen, et mitä tähän niinku vois oikee niinku vastata. Ja jotenki mä päädyin siihen, että ehkä mä sit oon suhteellisen hyvä niinku organisoimaan, koska on aika paljon, ku on niinku työ ja on perhet ja on monenmoisii juttuja, ni kyl se nyt jonkunlaist sellast organisointikyky vaatii, et vastaisin ehkä sen.

JM: No missä olisi kehitettävää?

MP: Hmm. Joo. Tätäki mä mietin. Toisaalta vastinparin et joo, olen hyvä organisoimaan, mut sit semmonen joissaki asiois ehkä semmonen viimeinen silaus puuttuu. Ehkä se on sitä mun taiteilijaluonnettani, et joskus voi semmone jäädä tavallaan se viimeine silaus. Ja enkä aattele niinkään et työasiois. Mut ehkä niinku kotona, jos mä mietin jotain vaiks kukkapenkin nypmistä, ni tota, mä en sitä niin mielellään tee, mut kyl mä sen sit ain teen ku on pakko. [naurahtaa]

JM: [naurahtaa] Kukas nyt mielellään kukkapenkkiä nyppisi?

MP: [naurahtaa]

JM: No ei kai, onhan niitä näitäki ihmisiä, joille puutarha on ihan intohimo.

MP: Just näi.

JM: Mut täält tuleeki sit seuraava kysymys, et mikä on sun intohimo?

MP: No mul on semmonen kolmen ällän suora mitä mä oon niinku miettiny, mitkä mul on merkityksellisiä. Ni laulaminen, lenkkeily ja lukeminen. Ja sit mä voisin neljänneks sanoo, et luonto, mut se lenkkeily liittyy niinku luonnossa lenkkeilyyn.

JM: Toiha on hienoo, ku ne alkaa kaikki samalla alkukirjaimella. [naurahtaa]

MP: Joo. [naurahtaa] Kyllä.

JM: No mistä turhaudut?

MP: Ehkä se o vähän, meillä aika moni vieras on muute sanonu, et jos jotku asiat ei etene. Niin ehkä sellanen joku asia, minkä toivot et menis eteenpäin, ja sit se ei oo jotenki omissa käsissä se asia, ni se turhauttaa.

JM: No mikä saa sut nauramaan?

MP: Kyl ne varmaa nuo omat lapset on.

JM: Mikä on sun salainen pahe?

MP: Kyl mä melkein sanon sen suklaan, mitä täs on joku vieras sanonut tai melkeen jokane.

JM: Nii, täytyis tehdä oikeen tilasto, että...

MP: [naurahtaa] Joo.

JM: ... kuinka monella vieraalla se on se suklaa.

MP: [naurahtaa] Joo.

JM: No mikä on sun lempipaikka?

MP: Kyl se o meiä kesämökin se uus terassi ja siinä oleva semmonen löhöilysohva.

JM: No tänä kesänä siin on varmaan saanu nauttia...

MP: Kyllä.

JM: ...mahtavista helteistä.

MP: Kyllä.

JM: Iha loppuu on sit kysytty kaikilta vierailta kaks kysymystä. Eli ensimmäisenä sellane, et mikä olis neuvosi ammattikoulussa olevalle itsellesi?

MP: No joo, mä olin aika motivoitunut opiskelija, koska se oli just se, mitä mä halusin ja mul oli tavoitteet eteenpäin. Niin kyl mä ehkä sanoisin vaan, et jatka samaan malliin, et hienosti, että usko vaa itsees ja mee sitä kohti, mitä sä oot aatelluki mennä.

JM: Joo. Ainaki kuulosti siltä, et sul oli tavoitteet hyvin selvillä jo siellä ammatillisen koulutuksen aikana.

MP: Kyllä.

JM: No sitte toinen eli mikä olisi neuvosi nyt ammattikoulua käyville?

MP: No mä sanosin ehkä, et vain taivas on rajana sille, mihin haluu edetä, et jos on motivoitunut. Et kunnial suorittaa koulunsa ja saa hyvillä arvosanoil olevan todistuksen, ni on mahdollisuus edetä ihan juuri sinne minne haluaakin.

JM: No siin oli semmonen neuvo, mihin on hyvä lopettaa. Kiitos haastattelusta Maija.

MP: Kiitos.

Loppuun info JM: Tämä podcast-jakso on tuotettu osana Keski-Suomen Ely-keskuksen rahoittamaa ESR-hanketta Satauraa ammatillisesta!. Hanke kehittää koulutuksesta työelämään ja työelämästä koulutukseen siirtymistä tukevia jatkuvan oppimisen menetelmiä ja palveluita. Hanke monipuolistaa koulutuksen ja työelämän vuorovaikutusta sekä yhteistyötä. Hanketta koordinoi WinNova, osatoteuttajia ovat Kankaanpään opisto ja Sataedu.

[tunnusmusiikki alkaa soida]

[äänite päättyy]